

A közös kultúrák kutatását itthon nagyra becsülik. Hasonló a visszhangja a határainkon túl is? Külföldi fellépéseimen is mindig „becsempészek” egy-egy népdalpárhuzamot. Általában Ausztria nyugati határáig többnyelvű megszólalásaimmal komoly sikert aratok, hiszen hallgatóim a K.U.K. iránti nosztalgiát érzik bennük. Valójában szlovák, román, szerb és a többi szomszédos nép közönségéhez ez idáig nem sikerült eljuttatni dalvándorlásaimat, pedig üzenetem elsősorban nekik szól. Tőlünk nyugatabbra már felvilágosító munkát is kell végezni, sokszor helyesbítenem kell: Bukarest helyére teszem Budapestet, sőt olykor javítani kell „az apró szláv állam” kitételt is. Az amerikaiaknak ez a multikulturalitás kissé mást jelent. Sajnos ott a nagy összeolvasztó-tégelyben a nemzeti identitást romboló üzenetet is kihallják dalaimból. Nem értik, hogy magyarként hirdetem az egymás mellett élés csodás kulturális élményét, úgy, hogy közben szomszédjaink öntudatát, nemzeti büszkeségét sem szeretném csorbítani, sőt ...

Egy szerb-magyar kultúrát ápoló városban, Szentendrén, a Vujicsics Tihamér Zeneiskolában tanít. Ez véletlen, vagy ide is a multikultúra szeretete vonzotta?

A véletlennek köszönhetem - noha szerintem nincsenek véletlenek -, hogy immáron 16 éve tanítok. Szentendre, mint város fekszik egyébként legközelebb otthonomhoz, az egykori szlovák kislemezhez. Az évek távlatában is jónak tűnik döntésem, mert kiegészíti előadóművészi tevékenységemet. Jó érzés látni, tapasztalni, hogy az éneklés öröme, a tudás vágya hogy működik a kicsiknél és nagyobbaknál, és hogyan hat az éneklés természetessége személyiségük fejlődésére, lelkükre. Az éneklés szeretete minden tevékenységükre kihat és külön adomány nekem, hogy rengeteget tanulhatok növendékeimtől. Az is ajándék, hogy nekik köszönhetően örök fiatalnak érzem magam. Jóleső érzés a Vujicsics Tihamér nevét viselő iskolában tanítani. A kiváló zenetudós gyűjtéseiből magam is sokat merítettem. E népdalokat is átadom diákjaimnak, akik a magyar dallamok mellett mindig szívesen tanulják az idegen nyelveket is.

Az e-generációt mennyire érdekli a népzene?

A gyermeki lélek mindenre nyitott, ezért óriási a pedagógusok felelőssége, hogyan adják át a tudást: megszeretteti-e, vagy elriasztja a gyereket. Úgy gondolom, a szeretettel való közelítés-nevelés és a gyermeknek adott bizalom minden gátat lerombolhat, s minden területen kihatással van a tanuló teljesítményére. Szerencsésnek érzem magam, hisz nekem mind a tanítás, mind a dalolás is öröm, s igazán csodás érzés, ha ezt a derűt tudom sugározni növendékeimnek. Munkám elismerése, hogy több mint egy tucat diákom választotta az énekesi pályát: többen konzervatóriumban tanulnak, de a Zeneakadémián is vannak növendékeim. Ez siker számomra is, de meggyőződésem, hogy nekünk nem „karrierista versenylavakat”, hanem zeneszerető, zeneértő gyermekeket kell elsősorban nevelnünk. Az érzékeny ember-palánták, később az élet minden területén tudják ezt a tudást hasznosítani, tudnak vele élni és tovább is tudják adni.

"A rák ellen, az emberért, a holnapért!" alapítvány meghívására a közelmúltban egy sajtóreggelen vett részt. A daganatos betegségek leküzdésére az életörömet jelölte meg, mint egyik legfontosabb gyógymódot. E pesszimista korban tanítványainak át tudja-e adni a tudás mellett az Önre jellemző életörömet is?

A dalolás, mint örömforrás, köztudott. Beteg, értékvesztett világunkban kellene a kapaszkodók, és ebben az éneklés kitüntetett szerepet játszhat. Hisszük, hogy a dal kiemel a szürkeségből és égi magasságokba röpit, fiziológiailag, lelkileg átjárja az ember testét. Énekléskor számtalan boldogsághormon termelődik. Jobb és hasznosabb a depresszió elleni piruláknál. Hozzám is járnak olyan felnőttek magánnövendékként, akik pszichiáter-pszichológus helyett találtak meg, és rövid időn belül kiegyensúlyozott, daloló új emberekké váltak. Az öröm, a dal le tudja győzni a betegségeket, a letargiát is. Pár éve gyógyítanak a Dúdolás lemezzel. A beszédjünkben korlátozott, agyvérzésen túlesett betegek ennek az albumnak a segítségével próbálnak meg újra énekelni és csak azután beszélni.

Nem véletlen, hogy a hagyományos paraszti társadalmakban az éneklés végigkísérte az ember egész életét. A hagyományápolás egyben kötelességünk. Nem a zavarosban kell halászni, hanem a tiszta forrásból kell merítenünk. Az elmúlt évben „A rák ellen az emberért, a holnapért” alapítvány felkért, hogy legyek a reklámarcuk, amelyre boldogan rábólintottam, hiszen egy évtizede én is megjártam a poklok kapuit. Optimista derűmmel legyőztem a betegségem és a két életmentő műtét utáni kobaltsugárzáskor csodás magyar népdalokat dudorásztam. Rájöttem, hogy túl rövid az élet ahhoz, hogy pesszimisták legyünk. Azóta újjászületve, töretlen hittel élvezem a mindennapok apró örömeit, e földi utam minden rezdülését.

Az interjút készítette: Csermák Zoltán